

יום שישי | ט"ז כסלו התשע"ב | 30.11.2012

מחיר 5 ש"ח | גליץ 302

סטאר דרום



טיפול במרץ

יניב יחזקאל קצין הביטחון של בית החולים ברזילי באשקלון ראה הכל:פצועים, מלחמת כנופיות,משפחות אבלות, חולים במצב אנוש וניפגעי חרדה."לעולם לא אשכח את העיניים של רחלי, אימא של יובל וגיא ויינר שנהרגו בתאונה, וגם לא את הפנים של

שקד שלחוב ז"ל" | איילת יקיר טפירו | עמ' 32



יניב יחזקאל קצין הביטחון של בית החולים ברזילי באשקלון. מתמודד עם מלחמת כנופיות ועבריינים, עם דקירות של נערים, תאונות דרכים קשות, גניבות, איזמים על חפאים, אחות שחוששת לחייה, פצועים מירי טילים וגם עם בשורות קשות להורים שאיבדו את יקריהם. "המצב נעשה קשה ולפעמים אני גם מבין את המטופלים, התשתית לוקה בחסר" | איילת יקר טפירו | צילום: אבי ביתן

”

ראיתי כל אדם שחוסל בעיר אשקלון, הייתי עד לרוב הסכסוכים שהיו בין אנשים ואני אומר לך שזו מציאות לא פשוטה ולא נעימה המגיעה עם המון כעסים ואמוציות לתוך חדר המיון

להרשות לזה לקרות, חד משמעית, היום יש למאבטח סמכויות נרחבות, אמצעים טכנולוגיים רבים, הכל מוקלט ומתועד ובכלל היום בסמכותו של מאבטח להביא לידי מעצר. כמובן שאנחנו לא רוצים להגיע למצב כזה, כוהרי מי שהגיע למיון גם עם הוא לא תמיד זוכר הוא הגיע לקבל טיפול ואנחנו בראש וראשונה צריכים להזכיר לו שכולנו בני אדם ושהוא כאן כדי לקבל טיפול ושהצוות הרפואי רוצה לסייע לו ולשחררו אותו כמה שיתור מהר לביתו”

יניב מודאג מאוד ממקרה האלימות בקרב בני הנוער. “מגיעים לכאן מקרים קשים של בני נוער בניגוד לעשרה כשהם פצרו עים וחבולים כתוצאה מקטטות ואלימות, ברוב המקרים זה קורה בשעות לילה מאוחרות, ההורים ברוב המקרים לא יודעים בכלל שהילדה שלהם למשל חטפה מכות רצח ובשלוש לפנות בוקר אני צריך להתקשר להורים ולהודיע להם דבר כזה וזה כואב, מאוד כואב לי לראות זוג הורים שהתעוררו באמצע הלילה ומוצאים עצמם בסרט שחור בחדר המיון כשהילד שלהם מקבל טיפול ולך תדע איך זה ייגמר, במקרים רבים אני נתקל בבני נוער שרוכבים על טרקטורונים, משתוללים ללא רישיון עושים מעשה קונדס, בפעמים רבות הנהיגה הפרועה הזאת מסתיימת בתאונה וכולם תופסים את הראש וכולם מגיעים לכאן עצבניים ופתאום ניכנס לתמונה שוטר ומתחילה חקירה ושוב המיון הופך לפקעת עצבים”.

יכול להיות שהעבודה שאנשים מגיעים לבית החולים טעונים ועצבניים נובעת במקרים הנורמטיביים מתוך אכזבה, מתסכול? תנאים בסיסיים לא נאותים?
בהחלט, אני מסכים שלעובדה שחדר המיון מיושן, צפוף, ובתוך ריבוע קטן צריך להתמודד עם 17 מיטות ולתת מענה ללמעלה מ-150 מטופלים זה לא סביר זה לא אנושי, אני מסכים שלו הייתה כאן חנייה גדולה יותר, ושלטי הכוונה ממוקדים יותר, וקניון קטן, ומסכי פלזמה ובית קפה

ביץ' תמיד חצוי בין שני עולמות. מצד אחד אנחנו רוצים לשמור על הערכים ולהגן על הצוות הרפואי ומצד שני לשמור על כבוד האדם וחירותו, ובראש וראשונה לייצג את צוות האבטחה שאמור להיות נייטר, נחמד, איכותי סמכותי וגם תוקפני ולהפעיל כוח כשצריך וזה לא פשוט. בכלל לא”.

יום שחולף מבלי שאנשי האבטחה יזועיקו הוא בגדר נסיגה מציין כי רף האלימות הנוער, המצב הסוציאקונומי, העבריינות, הפשיעה, המצב הביטחוני, סכסוכי שכנים, אלימות בין בני זוג ומה לא, “הכל מהכל” אומר יניב, “אני מוכן להזמין כל אורח שירצה לבלות איתי לילה בחדר מיון ורק אז אולי יבינו כמה קשה עובד הצוות הרפואי וכמה היה קל יותר לו היה חדר מיון גדול יותר, ועוד כוח אדם, ואיזה לובי בחדר המיון שיובייל לקניון או לבית קפה, אבל מה לעשות שזה המצב ובמקום להיות סובלניים הופכים לאלימים. אנשים מגיעים לכאן כאשר רף העצבים שלהם כשיא, הם כוחניים פיזיים, מקללים, צועקים, מכים, זורקים חפצים וזה נוגע לכל האוכלוסיה כולל בני נוער אלימים, סכסוכי שכנים, עבריינים, אנשים שנדקרו, מסורממים, שיכורים, אונס, הכל מהכל”.

עיניו של יניב ראו הכל וגופו השרירי הריגש לא אחת את נחת זרועם של מטופלים אלימים, עם השנים הוא פיתח טכניקות וייעל את שיטות העבודה אבל ההתמורדות היומיות היא סיוזיפת, שוחקת, ומאוד לא פשוטה, בעיקר כשאתה נמצא במוסד שאמור להציל חיים.

“ראיתי כל אדם שחוסל בעיר אשקלון, הייתי עד לרוב הסכסוכים שהיו בין אנשים ואני אומר לך שזו מציאות לא פשוטה ולא נעימה המגיעה עם המון כעסים ואמוציות לתוך חדר המיון. לפעמים האזרה שוכח לשם מה הוא הגיע אבל הוא הגיע כל כך טעון ונסער לבית החולים והכי נוח לו להיפוך את המאבטח לשק חבטות. אני לא יכול

ניב יחזקאל יושב בחדר הבקרה שלו ובכל רגע נתון הוא יודע מה נעשה בבית החולים. במרבית המחלקות יש מצלמות אבטחה והמאבטחים שלו תמיד דרוכים, אם חשבתם שיש לו רגע דל, אז טעיתם, מדובר כמעט במחלקה הכי גדולה בבית החולים המונה כחמישים אנשי צוות שמוכנים תמיד לכל תרחיש בעייתי וכאלה לא חסרים.

יניב הגיע לבית החולים ברזיל בנובמבר 2000. לאחר שעבר את כל המיונים ונבחר מבין 30 מועמדים שניגשו לתפקיד. “הגעתי לברזיל משירות בשדות התעופה והשב”כ למוסד ממשלתי, מדובר בשינוי פאזה, מציאות שונה, לקח לי יומיים להבין מה קורה ואמרתי לעצמי שבראש וראשונה כדי להצליח בתפקיד אני חייב ללמוד את האוכלוסיה, השלב הבא היה להציב יעדים ולפעול לפי החזון שהצבתי. עם התקציב שעמד לרשותי והצרכים של האוכי לוסיה זה היה באמת אתגר גדול עבורי”

יניב יחזקאל, 39, הוא מסוג האנשים שבויל עים את החיים בשלוקים גדולים, הוא הבין מהר מאוד שהתפקיד בבית חולים ברזיל לא הולך להיות קל והמשימה לא פשוטה אבל הוא סימן מטרה ולא ראה בדרך כלום. “חצי שנה לקח לי להבין מול איזה אוכלוסיה אני עובד שזה אשקלון וחבל לכיש תוך כדי, הבנתי שמה שנכון במרכז הארץ לא עובד בדרום, כאילו שתי מדינות בתוך מדינת ישראל. “באתי מהמרכז, וככל שחלפו הימים התחלתי להבין שיש אנשים שחיים בכועת תל אביב ושיש פריפריה שזה עולם אחר בכל התחומים, למדתי שיש פערים במובן הכלכלי הסוציאקונומי, בעיות הקיום של האדם, ובכלל במרכז, הדגש הוא על הצד החומרי וכאן החיים מתרכזים סביב הפאן הרגשי, האנושי כולם חברים של כולם, כל הזמן מחפשים מי קרוב של מי, קשרי משפחה, הדדיות וישר כשרואים אותי אומרים ‘אחי מאיפה אתה מוכר לי? אתה בן דוד של... או חבר של... כל הזמן מחפשים לעשות קישורים, זה יפה ומחמם מצד אחד, אבל מהצד השני זה מקור לבעיות, כי כשניכנס אורח לחדר המיון ומכיר את האורטופד וניכנס אליו ישר בלי רישום ובלי כלום ואחר כך נשלח לבצע את כל הפרוצדורה זה פתח לתלונות” מס’ ביר יחזקאל את הבעיה על קצה המזלג.

מרקם האוכלוסיה המגוון הוא לא הבעיה היחידה עימה נאלץ יחזקאל להתמודד. לבריו האלימות והפשע נעשים קשים יותר ויותר והם מתפרצים בעיקר בחדר מיון. “אדם ממוצע שסובל מבעיה או מכאב כלשהו נוטל בדרך כלל בבית תרופה נגד כאבים, חולף עוד יום ועוד יום והכאב לא חולף ואז הוא מגיע לחדר מיון ובטוח שהגיעה שלו היא הכי אקוטית בעולם והוא חסר סבלנות ודורש טיפול כאן ועכשיו ולא מעניין אותו שהגיע פצוע קשה אחרי תאונת דרכים או קשיש שעבר אירוע לב, כלום, הוא לא רואה בעיניים, האינסטינקט הראשון זה לדפוק על השולחן ולהתפורץ בחדר המיון. התפקיד שלנו הוא לגלות אמפטיה כלפי החולה מצד אחד, ולשמור על הצוות הרפואי מהצד השני. אני זה ‘הסנביץ’ של בית החולים וכל מי שסנדי





” אנשים מגיעים לכאן כאשר רף העצבים שלהם בשיא, הם כוחניים פיזיים, מקללים, צועקים, מכים, זורקים חפצים וזה נוגע לכל האוכלוסיה כולל בני נוער אלימים, סכסוכי שכנים, עבריינים, אנשים שנדקרו, מסומים, שיכורים, אונס, הכל מהכל ”

ופינת ישיבה עם כריות נוחות אנשים היו אולי רגועים יותר, אבל מה לעשות שהני תון הבסיסי האובייקטיבי קשה? אני והצוות שלי מבינים גם את הקטע הזה אבל יחד עם זאת 24 שעות ביממה אנחנו זוכים רים שחובת השמירה על ביטחון החולים, הצוות הרפואי והסדר בבית החולים היא עלינו, דקה אחת שאנחנו לא עם האצבע על הדופק אי אפשר יהיה לתפקד, הדקה הזו יכולה להיות קריטית

מדובר בהתמודדות יומיומית, צוות האבט' חה לא נשחק?
 אין לי ספק בכלל שלהיות איש אבטחה בבית החולים בזוילי באשקלון זאת העבודה הכי קשה גם מבחינה פיזית וגם מבחינה נפשית. לכן בראיון הקבלה לעבודה השאלה הראשונה שאני שואל זה האם הוא מבין את מהות התפקיד והאם הוא רוצה, היו מקרים שאנשים אמרו לי 'לא תודה' והבנתי אותם, הצוות שלי עובר גיי בוש, ושיחות עם פסיכולוגים ואנשי מקצוע והשתלמויות בבעיות נקודתיות ובמקרים חריגים, ויש להם ליווי והם עושים עבודה מצוינת

המאבטחים חשופים לאלימות, מאוימים, איך מתמודדים עם זה?
 כן, לצערי בעשור האחרון אני חושב שאי כלוסיה אלימה יותר, אנשים טעונים מפי גינים אלימות כעסים שמלווים בקללות איזמים צעקות, ברוב מקרים אין לזה בסיס כל אדם שני מאיים, לפעמים זה נובע רק מתוך רצון לזכות בתשומת לב, לא מזמן היה מקרה אלימות בשער הכניסה, קבוצת נערים סייבה להיבדק, לפתע שני נערים חבטו באחד המאבטחים בראשו במוט יצוע, כתוצאה מכך הוא חטף ועזוע מוח, תוך כדי שהמאבטח נופל הם שלפו מכיסו את האקדח ופלטו כדור וברחו. לאחר שהגיע סיוע מאגפים אחרים הנערים נתפסו, המאבטח שלי סבל חודשיים מזעזוע מוח והנערים ישבו בכלא, ואני שואל את עצמי למה? למה זה בכלל היה צריך לקרות? אבל עם זה אנחנו מתמודדים

עברת שנוי בתפיסה?
 בהחלט. פעם הייתי יניב נוקשה, היינו אני אסרטיבי, ממוקד, פעם גם הייתי לבד, לא היו לי אמצעים, היה לי צוות של 15 איש וכולם מבוגרים, היום יש לי כוח אדם צעיר שעבר הכשרה מסוימת של אבטחה בקורס שימוש בנשק שיעורי קרב מגע הסמכה ממשטרתי יש ראל, בניתי מערך ניהולי שמתחתי יש סגן וסגן שני ומפקח ואחראי משמרות פיזרתי סמכויות לכל אחד יש תפקיד וכל אחד נתן לי תוצאות

בכל זאת, לא פשוט, אחרי הכל לבית חולים מגיעים אנשים חולים או כאלה שדואגים לשלום יקיריהם
 נכון, אנחנו מבינים את זה ולכן הצוות מאוד אנושי, אבל יחד עם זאת אנחנו חייבים כנשי אבטחה וביטחון לעשות הפרדה בין הרגש ובין ההיגיון אחרת אי אפשר לתפקד. כי אנחנו נמצאים עם האנשים ברגעים הכי קשים ואולי הכי גורליים בחייהם. למשל כשאתה מודיע למישהו שלפני רגע אבא שלו ישב איתו וצחק איתו ואכלו ביחד פיתה עם סטייק שאבא שלו נפטר. באותה שנייה חרב עליו עולמו והדבר הראשון שהוא רוצה לעשות זה להתפרק ולהשתולל ולצעוק ולזעוק זעקה ובאותה שנייה קריטית אתה שם ואתה חייב להיות מכיל ולהכניס לו היגיון לראש ולהרגיע אותו אחרת אותו מאבטח יכול להיות שק חבטות

איך באמת מרגיעים במצב כזה?
 מצד אחד אתה מודיע לו שאתה איתו וכואב את כאבו בצורה הכי עמוקה, ובאותה נשימה אומר לו שלמען אותו אדם שאיבד שיחשוב הגיונית האם כך היה רוצה לראות אותו מתנהג, אתה מוצא באותו רגע כואב איך לגעת ברגש בצורה הגיונית, אם אלך איתו מכות לא אגיע לפתרון בעיה מהיר. אבל יש מקרים שאין ברירה ואתה נאלץ להפגיין כוח כי אחרת מחלקה שלמה תסבול וחולים יפגעו

יכול להיות שברוב המקרים אנשים מגיעים לחדר המיון בסטרס כי הבעיה של בית החולים היא הסטיגמה הקשה שמסרבת לרדת ממנה?
 הבעיה המרכזית של בית החולים לדעתי זה התשתיות, נתוני הפתיחה שאדם מגיע למיון הם לא טובים. ואז אותו אדם מגיע אחרי כמה ימי סבל בבית עצבני למיון ומוצא חדר המתנה מישן, עומס, תור מכאן ועד להודעה חדשה, תמיד הוא אחרון, והוא רואה איך הוא שורף במיון שעתים שלוש וזה בלי שיגיעו מקרים דחופים של מוות, תאונה או התקף לב וכשהוא בתוך זה העצבים רופפים יותר וסוף הכאב עולה והוא מתחיל להשתולל וכשהנרויים עולים הכי נוח זה לרפוק על השולחן ואחרי זה מגיעים האיזמים וזה המחיר שמשלמים על מיון ללא תשתיות ותוסיפי לזה שכולם כאן מכירים את כולם וכשאתה מכיר למשל את האחות אתי שעובדת במיון אתה מרשה לעצמי מך להיכנס ככה ישירות, וכשאתה מכיר את ד"ר בן וליד אתה מרשה לעצמך וכך עם הרנטגנאי ומה לעשות שלבית החוריים יש נהלים מסודרים ואז הם מחזירים אותם שוב לרישום ולמיון וככה זה יום יום שעה שעה.

מהר מאוד מצוות של 14 אנשים הפכה יחידת האבטחה למעצמה בפני עצמה. כיום מלבד המכשור הטכנולוגי המתקדם עובדים כחמישים עובדים. לשמחתי יש לי פרטנרים מצוינים וצוות מנצח ומכשירים טכנולוגים טובים ובקרוב נכניס שיפורים נוספים

כשאתה יושב בחדר הבקרה וצופה בליים במקרה אלימות מה ההנחיה?
 לצערי סרטוני הוידאו בחדר הבקרה שלנו עמוסים במקרה אלימות הכוללים אגרזים פים וזיקת חפצים ומה לא? אני לא נלחץ, מאוד מפוקס על האירוע מאוד ממוקד ומה שמעניין אותנו זה שלום הציבור ולחלל את האירוע כמה שיותר מהר.

” שני מקרים שלעולם, לעולם לא אשכח. בשניהם יצאתי מבית החולים והלכתי הביתה בוכה. הראשון זה הרצח של שקד שלחוב ז"ל, אני זוכר את הרגע שהודיעו לאבא שלה שהבת שלו מתה, הייתי לידו, ראיתי את זעקת השבר וראיתי את פנייה היפות, נקרעתי, כל הדרך מבית החולים לבית בכיתי”

איך משלבים חיי משפחה בתפקיד כה תובעני?

לא פשוט, לצערי אני עושה ויתורים רבים, יש ימים שלמים שאני לא רואה בית והיו מקרים שבערבי שבת או באמצע סרט או אירוע משפחתי נאלצתי לעזוב הכל ולי בוא לטפל באירוע. בכלל, במצבי חירום, כמו בעופרת יצוקה או עמוד ענן, כשנפלו גראדים וקסאמים באזור היו לילות שהייתי ישן ברצפה כדי לתת מענה, חודש שלם לא ראיתי בית, אני חושב שכך צריך לנהוג מנהל טוב, להפעיל שיקול דעת, לקבל החלטה טוט נכונות ויד ביד עם העובדים”.

היה מקרה שבדיעבד התברר שלא הפעלת שיקול דעת?

בהחלט. היה מקרה שהודיעו לאדם מסוים שאימא שלו נפטרה, שאיתי את המאבטח אם יש צורך בתגבור והוא אמר לי שמדד בר במשפחה צנועה ושקטה. על סמך דבריו קיבלתי החלטה שלא לתגבר את חדר המיון ואז כעבור דקות קיבלתי הודעה על מקרה אלימות קשה, אותו אדם שקיבל את ההודעה המצרת השתולל ותקף את ד"ר למיני קין שלא היה קשור כלל וכלל למקרה, הוא בסך הכל היה הראשון שחלף על פניו, זו החלטה שגויה שלקחתי.

עם כל ההפרדות שלמדת לעשות, יש מקרים שאתה לוקח אתך הבייתה?

בהחלט, שני מקרים שלעולם, לעולם לא אשכח. בשניהם יצאתי מבית החור לים והלכתי הביתה בוכה. הראשון זה הרצח של שקד שלחוב ז"ל, אני זוכר את הרגע שהודיעו לאבא שלה שהבת שלו מתה, הייתי לידו, ראיתי את זעקת השבר וראיתי את פנייה היפות, נקרעתי, כל הדרך מבית החולים לבית בכיתי, גם עכשיו כשאני נזכר בפני המלאך האלה שהלכו סתם, ממש סתם, אני מצטמרר. במקרה אחר לא אשכח את הדיחוח של התאונה של התאומים, יובל וגיא ויינר ז"ל, הם הגיעו לבית החולים לאחר שחזרו מארוחת ליל שבת והתנגשו במשאית חונה, הייתי ליד הרופאים שהיו צריכים לבשר לרחלי ששני התאומים לא בחיים וזה היה קשה, איך אתה יכול להגיד לאימא ששני הילדים שלה לא בין החיים?”

לתגובות כנסו לאתר: www.star-darom.co.il

מעל ומעבר כדי להגיש עזרה וגם לשי לום הציבור. במקרה אחר ב-2007 ניכר נס עברייני למיון נשכב על מיטה התחיל לאיים לקלל ולצעוק על כולם, אם אני לא טועה הוא היה גם שיכור וכל מי שעבר לידו הוא ירק לעברו, כולם היו מאויימים מפחדים וחששו לגשת אליו, איש האב טחה לא יכול להשתלט לבד והוא הזעיק עוד שלושה אנשי צוות, בתרחיש זה נמי צאים במיון תשעה אנשי צוות, אנחנו ניגשים לאזרח האלים ומבקשים שיפתח תיק בקבלה ויעבור בדיקות ראשוניות אצל האחות הממיינת, אבל אין עם מי לדבר, הוא בועט משתולל והופך את המקום לזירת אגרוף, הוא העיף מיטות הכל, פתאום מגיעים עוד שני חברים שלו שבועטים ומשתוללים, שוב הוצאנו את הזירה החוצה אבל גם שם הם לא נרגעו, זרקו אבנים והשתמשו בכל חפץ שעמד לרשותם, שברו זכוכית הכל, אלו היו 4 דקות שנראו כמו נצח וטיפול רפואי שיכול היה להיות פשוט הסתיים במעצרים.

באחרונה היו אירועי חיסולים בעולם העברייני, בית החולים נערך אחרת?

מהרגע שיש תרחיש של חיסול אני הראשון שמעודכן ומרגע זה אני מתחיל לפעול, במקרים של חיסולים חצי אשקלון מגיעה לבית החולים, תשעים אחוז סקרנים וכל היתר מקורבים או כאלה שרוצים לראות את האדם הפגוע בעיניהם. הייתה דמות בכירה שחוסלה בעיר, חצי אשקלון הגיעו אני זוכר צעדי קות השתוללות בלגאן אחד שלם, נאלצנו להפעיל 40 מאבטחים ושוטרי יס"מ”.

12 שנים בתפקיד קצין הביטחון של בית החולים ברזילי הפכו את יניב למי חושל יותר, הוא חיית שטח בכל רמ"ח אבריו מצד אחד, אבל גם יותר ממוקד ונינוח מהצד השני, הוא בעל תואר ראי שון במזרח תיכון איסלאם ובימים אלה מסיים את התואר השני ללימודי אבטי זה וביטחון באוניברסיטת תל אביב. את הלימודים האמיתיים למד בשטח, תוך כדי תנועה, למרות שבית החולים נחשב לפריפריה רבים מגיעים אליו ללמוד את מודל האבטחה ואיך הפך את נושא הביטיחון למעצמה איכותית בפני עצמה.

יש אצלכם במחלקה רגע דל בכלל?

אין דבר כזה, רק בשבוע שעבר מאבטח קיבל נגיחה לראשו לאחר שאב לילד דרש שהאחות הממיינת תעזוב הכל ותטפל בבנו, קב"ט הוא חיית שטח, חייב להרגיש את השטח ולאחר פתרון מהיר לטיפול בבעיה ולהרגעת רוחות, בתחילת השבוע הגיעו פצועים שנפצעו מירי טילים, רגע דל? לא אצלנו”.

נאלצים להתמודד גם עם אסירים?

כן, אנחנו מתמודדים גם עם אסירים, אלה מגיעים בדרך כלל בליווי משטרה של שב"ס, יש שיתוף פעולה פורה בינינו לבין המשטרה, הם שומרים בצורה אדוקה ואני חנו מצדנו נותנים גבוי ועזרה שכן מגיעים לכאן גם אסירים לא פשוטים

בנוסף למקרה האלימות בית החולים סובל מתופעת נגיבות, איך מתמודדים?

עיקר הבעיה נוצרה בגלל האיפנונים למיניהם, היום איפנון עולה 3000 ש"ח, זה הרבה כסף וגם מוכרים את זה בשוק אותם גניבים מתפרנסים מזה לא רע בכלל, אני קורא לכל אותם מטופלים: אנא שימרו על מכשירי הפלאפון שלכם אנחנו לא יכולים לגלות את כל הגניבות

הגנבים מגיעים בדרך כלל ללא קשר לביקור חולה בבית החולים?

המצלמות שלנו קלטו אנשים מפתיעים לכאורה, שגנבו הן מחולים והן מהצוות הרפואי, לכן הצוות הרפואי בבית החולים קיבל הנחייה לנעול את המכשירים שלהם והציוד האישי בארונות

כל חיסולי הכנופיות בעיר עברו דרך, לא מפחיד?

מפחיד? לא, משנת 2000 אני עד לכל אירועי החיסולים שנעשו בעיר ולכל סכסוכי הכנופיות שיש. כל פינוי של אירוע פלגי לי מגיע אלינו, לא אחת הגיעו לחדר מיון שתי כנופיות שרוצים להמשיך לפרק ולרסק אחד את השני ובשנייה חדר המיון מתחיל להראות כמו זירת קרב ואף אחד לא רוצה להיות במקומי באותם הרגעים הללו אבל חייבים לנטרל את האירוע והיה מקרה שמצאנו את עצמנו לאחר פנוי קטלני בין כנופיות הגיעו פצועים לחדר המיון ושתי הכנופיות רצו להמשיך את החיסול במיון ותוך שניות חצינו את המיון לשניים, על כל בלטה היה מאבטח, תגברנו עם שוטרים, העבריינים מכל צד עקרו כל מה שהיה להם מול העיניים כולל טלוויזיות, מכונות שתייה ומה לא, כל שנייה היא קריטית ובתוך 7 דקות הצלחתי נו להוציא את הקרב החוצה ושלוש דקות אחרי לנטרל אותו. זה לא פשוט, אין לי ספק שבאותן דקות כולם פועלים בלחץ ובפחד אבל ממוקדי מטרה

רופאים מאוימים מילולית ופיזית, איך זה מתבטא?

היו מקרים שאמרו לרופא אל תדאג, רק תגיע הביתה ונהרוג אותך, לאחת האחיות איים מישוה שיישחט אותה, היא הייתה מאוד מפוחדת וצוות הביטחון ביחד עם שוטרים ליוו אותה יום יום לביתה, אנחי נו נוקטים בכל אמצעי הזהירות על מנת לדאוג לשלום הצוות הרפואי שעושה

